

Phần 14

Hôm nay là ngày lễ tốt nghiệp.

Lúc Anson vừa biến mất, Allison chắc rằng cậu sẽ trở về trước thời điểm này. Cô bé nhận ra rằng chính mình đã đẩy bản thân vào chỗ tuyệt vọng, nhưng cô không thể ngừng tin là anh sẽ tìm cách để họ lại có nhau.

Cô đã hai lần nói chuyện với anh, và anh thậm chí không hề đề cập đến khả năng sẽ trở về. Đặc biệt giờ đây khi mặt dây chuyền của anh được tìm thấy, chuyện quay lại vịnh Cedar để minh oan cho mình dường như càng không thể xảy ra. Bất chấp việc anh tuyên bố đã nhìn thấy kẻ phóng hỏa, và khẳng khẳng định mình không gây ra những đám cháy trong suốt thời thơ ấu thì tất cả bằng chứng đều chỉa thẳng vào anh.

Lúc này, khi đứng cùng bạn bè mình, mặc áo và đội mũ tốt nghiệp, cô bé buộc phải chấp nhận rằng Anson sẽ không xuất hiện vào phút cuối theo như những gì cô đã mơ ước.

Ngày lễ tốt nghiệp là một sự kiện quan trọng, ngày của sự chiến thắng, thế nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó mất mát và như bị phản bội. Cô muốn có Anson bên cạnh để họ cùng nhau nhận bằng tốt nghiệp. Nếu anh còn đi học thì mọi chuyện sẽ khác đi nhiều. Cô chắc rằng anh sẽ được nhận học bổng. Họ đã bàn bạc sẽ cùng nhau học cùng một trường đại học. Họ đã trò chuyện về rất nhiều điều. Mỗi ước mơ anh từng sẻ chia với cô đã tan biến vào ánh lửa cùng với nhà hàng Hải Đăng.

Mấy cô bạn thân của Allison đã tụ họp trong khu vực chờ, chuyện trò râm ran, cười rúc rích nhưng cũng không giấu được sự hồi hộp, lo lắng, họ thảo luận về các kế hoạch và tán gẫu giết thời gian. Khán đài đầy ắp người thân trong gia đình và bạn bè của những cô cậu tú tương lai đến tham dự sự kiện trọng đại này. Tiếng cười nói và tất cả những âm thanh ồn ã khiến cô muốn bịt tai lại. ‘Các nghi thức long trọng’ sẽ diễn ra trong chốc lát nữa thôi, và Allison, cùng với tất cả những bạn học, sẽ nối đuôi nhau đi vào mái vòm Tacoma, nơi gia đình họ đang tập trung ở đó.

“Allison”.

Nghe gọi tên mình, cô quay sang nhìn thấy Shaw Wilson xen vào giữa hai người bạn khác. Cậu ta khẳng khẳng bắt người khác gọi mình là Shaw - không hiểu được tại sao - mặc dù tên thật là Phillip. Cậu ta từng là người bạn lập dị của Anson. Hình như cậu ta không đủ điểm tốt nghiệp hoặc bị buộc phải mặc đồ tốt nghiệp hay sao ấy. Như thường lệ, cậu ta mặc toàn một màu đen, từ trên xuống dưới. Đêm tháng Sáu tiết trời dịu mát, nhưng cậu ta mặc chiếc áo khoác sẫm màu bằng da dài qua mắt cá chân, lật bệt trên nền đất. Gương mặt cậu ta được trang điểm lòe loẹt bằng đường kẻ mắt đậm đen.

Allison nhớ Shaw và Anson từng chơi cùng nhau vào đầu năm học. Cô không gặp Shaw đi chung với Anson nhiều nữa sau khi bạn trai cô vào làm cho nhà hàng Hải Đăng. Shaw là người đầu tiên cô tìm đến sau khi Anson biến mất, chắc rằng cậu ta biết Anson đang ở đâu và chuyện đã xảy ra với bạn mình. Shaw đã thề là không biết và Allison tin cậu.

“Chào Shaw”, cô nói, cố giấu nỗi buồn vào trong.

Anh bạn học tiến gần đến cô một cách không thoải mái và nhìn cô chằm chằm. Lập tức Allison nhận biết ngay. “Cậu có tin từ anh ấy hả?”. Cô nói thật nhỏ và không dám nói tên Anson ra.

Shaw khẽ gật đầu.

“Anh ấy ổn cả chứ?”, cô hỏi thêm.

Shaw nhún một bên vai. “Không ổn chút nào. Cậu ấy bảo thế”.

Allison cắn chặt môi vì sợ mình sẽ bật khóc. “Anh ấy gọi điện cho cậu ư?”.

Shaw gật đầu tiếp, trừng mắt nhìn cô như thể cô là kẻ phản bội. “Cậu ấy muốn trò chuyện và kể thêm nhiều điều nhưng không thể vì biết rằng cậu sẽ nói lại với Cảnh sát trưởng. Tớ bảo cậu ấy rằng không thể tin tưởng một đứa con gái được. Ít ra thì cậu ấy cũng nghe tớ trong khoản này”.

“Anh ấy có cần gì không?”. Sau khi được thông báo tốt nghiệp, Allison nhận khá nhiều tiền thay cho quà thưởng từ bạn bè của bố mẹ và những người bà con mà cô ít khi nào gặp. Nếu anh cần, Allison sẽ gửi cho anh từng đồng cô có.

“Cậu ta bảo không cần”.

“Anh ấy không điện thoại cho tớ”. Allison cũng biết tại sao. Cô đã mất niềm tin vào anh. Dù vậy, cô vẫn chờ đợi anh từng ngày, không ngừng lo lắng về chuyện anh đang ở đâu và sống như thế nào. Anh không có một người bà con nào có thể giúp đỡ, thậm chí mẹ anh còn không biết anh đi đâu.

Shaw đưa tay lên ngăn cô lại. “Đừng hỏi tớ bất kỳ điều gì hết, vì tớ không thể cho cậu biết được”.

“Vậy tớ có thể giúp được gì?”. Đó là tất cả những gì cô thật sự muốn làm. Dù Anson trong sạch hay có tội, cô vẫn yêu anh.

“Cậu thật sự đâu có quan tâm tới những gì xảy đến với cậu ấy”. Hai mắt Shaw xoáy sâu vào mắt Allison, rục lên sự căm giận.

“Tớ có!”. Cô muốn hét lên cho thỏa lòng. Cô quan tâm nhiều đến độ nước mắt sắp trào ra.

Liếc nhìn xung quanh, rõ ràng là e ngại mọi người có thể đang nhìn họ, Shaw thì thầm điều gì đó vào tai cô.

Cau mày, cô bé ngược nhìn Shaw. “Cái gì?”.

“GCS”, cậu ta nói. “Đó là ba chữ đầu tiên trên biển số xe của cái gã mà cậu ấy nhìn thấy vào tối hôm đó”. Shaw cúi đầu xuống, nói thật nhỏ, cô bé phải căng tai ra mới nghe được. “Cậu ấy không nhìn kỹ chiếc xe, nhưng từ phía sau, dường như đó là chiếc xe sẫm màu. Kích cỡ trung bình. Một chiếc ô tô mui kín. Nói cách khác là khá phổ biến”.

Hy vọng, niềm tin, tình yêu, cả ba dường như dội vào cô như một tia chớp chói lòa. Có lẽ có một người khác đã đến nhà hàng Hải Đăng vào đêm đó - và hẳn phải chịu trách nhiệm cho việc phóng hỏa. Gần như ngay lập tức cảm giác hy vọng thoáng qua này bị nỗi nghi ngờ dập tắt.

“Sao anh ấy lại không cho tớ biết điều này sớm hơn?”, cô bé hỏi. Nếu Anson có thể tin tưởng một ai đó, thì người đó nên là cô. Chứ không phải Shaw. Cô mới là người đứng lên bảo vệ anh, bênh vực anh trước những lời xì xầm đổ tội của những người bạn học và bất kỳ người nào nghe chuyện. Cô mới là người tin tưởng anh.

Shaw thở dài rõ to. “Anson không muốn kéo cậu vào mớ bòng bong rắc rối này. Tớ có dò la xung quanh nhưng không tìm được gì. Cậu ấy bảo tớ giờ là lúc nên nói với cậu”.

“Cảm ơn cậu”, Allison nói, vẻ cảm kích. Cô ôm Shaw, đột nhiên cậu ta quay đi.

Hy vọng tràn trề, cô hỏi, “Anh ấy có trở lại không?”. Giọng cô đầy phấn khích. “Anh ấy đã về đến đây rồi, phải không?”.

Thái độ của Shaw quay ngoắt một trăm tám mươi độ khi cậu lắc đầu quầy quậy.

“Không đời nào. Cậu ấy đâu có ngu mà làm thế, thậm chí cậu ấy còn không dám mạo hiểm mò về vì cậu. Hãy nhớ lấy - gặp cậu sau”.

“Gặp cậu sau”, cô lặp lại.

“Đó là cách tớ ghi nhớ ba chữ cái mà Anson đã nói”.

Nhạc bắt đầu nổi lên và mọi người nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. Trước khi Shaw kịp linh đi mắt Allison chớp lấy tay cậu ta. “Còn có điều gì cậu có thể kể với tớ không?”.

“Không”. Shaw lắc đầu còn dứt khoát hơn lúc nãy.

“Còn điều gì cậu không kể với tớ không?”.

Mắt Shaw nhíu lại, rồi cậu ta chậm chậm gật đầu. “Cậu ấy bắt tớ thề phải giữ bí mật. Tớ không thể cho cậu biết được, vì vậy đừng hỏi. Không lâu nữa cậu sẽ nhận được một thứ từ cậu ấy. Khi đó, hãy chắc rằng Cảnh sát trưởng biết tớ là người sắp đặt cho Anson. Tớ đó. Cậu hiểu không?”.

Và như thế Shaw bỏ đi, mắt hút trong đám đông học sinh đang chen nhau chật ních.

Allison không hiểu Shaw định nói gì và cũng không có thời gian dò hỏi thêm. Các hàng dài học sinh đã bắt đầu di chuyển và Allison hoàn toàn run rẩy, hồi hải tìm kiếm chiếc mũ đội vào trước khi cùng bạn bè mình nối đuôi nhau tiến ra rạp. Buổi lễ diễn ra suôn sẻ. Khi tên cô bé được xướng lên, Allison Rose Cox bước ra giữa sân khấu nhận bằng tốt nghiệp. Cầm tấm bằng trong tay, cô bước xuống mấy bậc thang và về lại ghế của mình. Ngồi lệt thềm giữa những lời phát biểu, giữa những phần thưởng được trao tặng, nhưng tâm trí Allison lại rong ruổi tận đâu đâu. Cô đang nghĩ về Anson. Anh nhờ Shaw đến như một sự cố gắng chứng minh mình vô tội. Anh cần cô đặt niềm tin nơi anh và cô đã từng dao động, nhưng cô sẽ không làm anh thất vọng nữa. Sau buổi lễ, Allison lang thang trong đám đông đến khi tìm thấy gia đình. Mẹ cô cầm cái khăn giấy ướt, nhàu nát trong tay. “Thật khó tin rằng con đã mười tám tuổi. Đã là người lớn”. Rosie Cox nói, mắt chớp chớp. Chị ôm Allison và chồng chị cũng vậy. Đầu lắc lư, đá chân này lên, đặt xuống chạm đất rồi đá tiếp chân kia, Eddie trông có vẻ đang chán. Cũng sắp đến lượt em trai cô rồi, năm tới nó sẽ vào trung học.

Allison được bố mẹ đưa về nhà, nơi ông bà, cô, dì, chú, bác tập hợp lại cho một buổi tiệc gia đình lớn. Mọi người có vẻ mừng và phấn khích cho Allison. Có quá nhiều điều để nói về tương lai, đặc biệt là chuyện cô sẽ rời nhà đến trường đại học vào tháng chín tới. Đó thực sự là một sự thay đổi lớn trong cuộc đời cô.

Ngay khi có thể, Allison thoát ra khỏi nhóm người bà con và tìm bố mình. “Con cần phải nói chuyện với Cảnh sát trưởng Davis”, cô bảo bố. Cô tin tưởng bố hơn bất kỳ một ai khác. Dĩ nhiên cô cũng có mẹ, nhưng bố cô dễ tiếp cận hơn, ít ra thì về một điều gì đó như thế này.

Zach nhẹ nhàng kéo cô vào phòng làm việc riêng của mình. “Con nghe được tin tức từ Anson nữa hả?”.

“Chỉ gián tiếp thôi ạ. Tuy nhiên nó có liên quan đến trận hỏa hoạn ở nhà hàng Hải Đăng. Bố à, nó rất quan trọng. Con có thông tin có lẽ giúp nhận dạng hung thủ”.

“Được rồi”. Zach gật đầu một cách nghiêm nghị. “Bố sẽ liên lạc với Cảnh sát trưởng ngay khi vừa thức dậy. Hai bố con ta sẽ cùng đến văn phòng gặp ông ấy nhé”.

“Cảm ơn bố”. Cô thấy vui vì ông chấp nhận những lời cô nói mà không ép cô phải kể chi tiết. Đặt hai tay lên vai bố, cô hôn má ông. Đã lâu rồi cô không làm điều này và cô không hiểu sao giờ mình lại làm thế. Có lẽ đó là cách cô chứng tỏ lòng biết ơn. Không chỉ vì yêu cầu lần này mà còn vì mọi thứ khác.

“Vậy còn bữa tiệc tốt nghiệp thì sao?”, bố cô hỏi. Cô đoán ông có chủ đích lái cuộc trò chuyện ra khỏi bất kỳ điều gì gây xúc động.

“Lát nữa con sẽ đến đó. Sáng mai bố đánh thức con dậy nhé?”. Bữa tiệc tốt nghiệp được lên lịch vào tối ngày hôm đó, gần như có đủ mặt tất cả các bạn

trong lớp cô. Nó sẽ là lần cuối cùng lớp mười hai của cô tụ họp bên nhau. Rồi từ đây, họ sẽ tỏa ra khắp bốn phương, rẽ sang những con đường riêng của mình.

“Ừ, tốt lắm”. Bố cô rời khỏi phòng làm việc để ra tiếp khách.

Allison trở về phòng ngủ để được yên tĩnh một mình trong giây lát - và hy vọng cô đã làm điều đúng.

“Allison”, mẹ cô gọi to từ hành lang dẫn đến các phòng trong nhà.

“Con ở đây, thưa mẹ”, cô nói, cố nở một nụ cười. “Con cần phải thay giày khác”, cô nói, bịa ra một lý do hợp lý.

“Đây này”, Rosie đưa cho cô một cành bông hồng đỏ trong chiếc chậu thủy tinh. “Nó được gửi đến cho con đó. Vừa mới tới, có cả tấm thiệp đính kèm nữa. Ai mà làm điều dễ thương thế nhỉ?”

Allison không cần phải đoán, cô biết ngay khi nhìn thấy nó. Là Anson. Cậu không tự mình đến, nhưng đã gửi bất ngờ này đến cho cô. Nhận hoa và thiệp, cô ngược nhìn mẹ mình, và nét biểu cảm trong mắt cô chắc hẳn đã hàm chứa sự thật.

“Anson hả?”, mẹ cô thì thầm.

“Con nghĩ là vậy”.

“Rosie ơi, chúng ta hết rượu punch rồi”, Zach thông báo từ ngoài phòng khách.

Allison buồn vui lẫn lộn. Mẹ cô quay ra nói nhanh điều gì đó với bố cô khi ông đi ngang qua.

“Cái đó từ Anson phải không?”, bố cô hỏi.

Allison nhún vai. “Con nghĩ vậy”, cô lặp lại. Ông lưỡng lự đôi chút trước khi rời đi để con gái tự mình mở tấm thiệp ra. Bên trong chỉ là một tin nhắn đơn giản. Anh sẽ mãi yêu em. Anson.

Allison nhắm mắt lại, dựa lưng vào tường, thì thầm. “Em cũng sẽ mãi yêu anh. Mãi mãi. Mãi mãi. Mãi mãi”.

Người duy nhất mà Teri có thể tâm sự chuyện này là Rachel Pengergast.

Không muốn trút bỏ gánh nặng lòng mình qua điện thoại, Teri lái xe đến nhà bạn mình. Lúc gần tới nhà Rachel thì hai mắt Teri đã long lanh nước, cô hoàn toàn suy sụp, run rẩy từ đầu đến chân. Cô tưởng suýt chút nữa là mình đã bị nhận vé phạt vì lái xe quá tốc độ trên đường đi.

Rachel ra mở cửa, và ngay lập tức nắm lấy tay Teri, kéo cô vào trong. “Có chuyện gì vậy cậu?”.

Quãng mình đánh phịch xuống ghế sô-pha nhà bạn, Teri đưa tay lên che mặt và oà khóc nức nở. Cô cúi gập người, tì trán mình lên hai đầu gối. Rachel sà xuống ngồi cạnh, choàng cánh tay qua vai Teri, nhẹ nhàng vỗ về cô bạn mình.

“Tớ làm một chuyện hết sức ngu ngốc”, Teri khóc rống lên giữa những tiếng nức nở. Thành linh cô giận dữ đến mức không thể kìm lại được.

“Cậu nói ra cho tớ nghe xem nào”, Rachel dịu dàng bảo khi tiếp tục xoa xoa lưng Teri.

Teri nện chân bình bịch lên thảm trải sàn. “Tớ ngốc quá, tớ không thể tin được. Không thể tin được!”.

“Teri”. Rachel bắt đầu có vẻ mất kiên nhẫn.

“Là lỗi của anh ta”, cô hét lên. “Tất cả đều là lỗi của Bobby”.

“Lỗi gì?”. Rachel hỏi.

Teri xòe tay ra. Đúng như cô nghĩ, Rachel há hốc mồm kinh ngạc khi nhìn thấy chiếc nhẫn đính hôn gắn viên kim cương thật to.

“Tớ yêu rồi”, Teri hét. “Tớ đã nói là sẽ cưới anh ấy”. Cô khóc to hơn. “Sẽ không bao giờ có kết quả đâu. Bobby chỉ là... Bobby thôi”. Teri càng dậm chân mạnh hơn. “Anh ấy yêu tớ! Lúc đầu tớ không nghĩ có khả năng đó được. Anh ấy thậm chí còn không biết tớ, biết về bản tính thật sự của tớ, nhưng anh ấy bảo điều đó không quan trọng”.

“Anh ta gọi điện cho cậu hàng ngày mà phải không?”.

“Mỗi ngày ba lần”. Cho dù đang ở bất kỳ nơi nào trên thế giới, anh cũng liên lạc với cô, và điều đáng buồn là Teri sống nhờ những cú điện thoại đó. Tuy chúng chưa bao giờ quá dài, nhưng anh luôn khiến cô thích thú cười phá lên mà không thể kìm lại được. Và những biểu hiện tình yêu ngô nghê của anh làm Teri bật khóc. Anh nói rằng anh không sâu lắng, lãng mạn, nhưng cô lại thấy anh là người đàn ông lãng mạn nhất mà cô từng gặp. Anh yêu cô. Cô không hiểu tại sao, thế nhưng thật sự anh rất say mê cô. Chưa có người đàn ông nào quan tâm đến cô như cách của Bobby Polgar. Anh không ngừng chứng minh điều đó. Thậm chí khi cô nói vu vơ, đưa ra một lời nhận xét ngớ ngẩn nào đó chẳng hạn như mình thích dưa chua, thế là anh cho người gửi cả một thùng đến tận ngưỡng cửa nhà cô. Anh tặng quà cho cô tới tấp, phân nửa trong số đó cô từ chối không nhận. Điều duy nhất anh đòi hỏi ở cô là kết hôn với anh. Anh cầu hôn cô hết lần này tới lần khác, và trong một phút yếu lòng cô đã đồng ý. Nhưng một thiên tài cờ vua không nên cưới một người như cô. Bobby cần một người vợ cũng thông minh xứng tầm anh ấy. Mà cô thì còn lâu mới với tới tiêu chuẩn đó. Cô phải rút lui khỏi việc đính hôn ngớ ngẩn và lố bịch này.

“Anh ta gọi điện ba lần một ngày ư?”. Rachel lặp lại.

Teri khịt khịt mũi. “Buổi sáng trước khi tới đi làm, vào mười hai giờ trưa và rồi trước khi tới đi ngủ”. Việc chơi cờ của Bobby chưa bao giờ tốt hơn thế, và anh tin rằng tất cả là nhờ cô. Anh cũng không nói năng gì đến những lần cô cắt tóc cho anh.

“Vậy sao cậu lại khóc?”. Rachel hỏi. “Cậu nên mừng và hạnh phúc vì Bobby yêu mình mới phải chứ”.

“Vì...”. Teri nghẹn ngào, không thốt nên lời. “Anh ấy muốn cưới tớ. Và điều này thì không thể nào... và... và tớ phải nói rõ điều đó với anh ấy”.

“Tại sao không thể được hả?”. Rachel gắng hỏi. “Bobby nói cậu là người dành cho anh ấy, và tớ biết anh ấy cũng là người được Chúa xếp đặt đã mang lại hạnh phúc cho cậu. Tớ chưa từng thấy cậu hạnh phúc hơn bây giờ. Anh ấy nghĩ cậu ngộ nghĩnh và đáng yêu, và sự thật là thế”.

“Anh ta thậm chí còn không biết rõ về tớ”, Teri quát lên. “Ai đó cần phải kể với Bobby về tất cả những gã khôn nạn tớ từng gặp trong đời, những kẻ khiến tớ bao phen lao đao”.

“Anh ấy muốn có cậu”. Rachel cãi lại. “Anh ấy không quan tâm đến những chuyện trong quá khứ”.

Teri thấy bực bội vì cô bạn thân thiết nhất của mình sao lại chậm hiểu thế này. “Bobby chỉ nghĩ là anh ấy yêu tớ thôi. Tại sao lại là tớ trong số hàng tá những cô gái khác? Tớ không quan tâm cậu nói gì, Rachel à, tớ sẽ từ chối Bobby”.

Để chứng minh cho điều vừa nói, Teri cởi tuột chiếc nhẫn kim cương ra và đặt nó lên bàn. Rồi như sợ làm mất nó, cô chộp lấy và luồn nó lại vào ngón tay mình. Số tiền mua viên kim cương có lẽ còn nhiều hơn khoản mà cô kiếm được suốt cả một đời làm người tạo mẫu tóc.

“Tớ sẽ trả nó lại cho anh ấy”, Teri thông báo. “Tớ phải trả lại thôi”.

“Teri”, Rachel nói, “đừng làm thế”.

“Không. Ý tớ đã quyết. Tới nay anh ấy sẽ lên máy bay và đó sẽ là đoạn cuối của cuộc tình ngắn ngủi này. Tớ sẽ trả nhẫn lại cho Bobby và nói với anh ấy rằng tớ không muốn nghe hay gặp anh ấy thêm lần nào nữa”. Cô đã thử thuyết phục anh một lần rồi, nhưng không thành công. Lần này cô phải đảm bảo là anh hiểu rõ ý cô muốn.

“Đừng ló bịch quá? Cậu yêu anh ấy mà”.

Teri lắc đầu quày quật. “Tớ không phải mẫu người dành cho Bobby đâu”.

Rachel thở dài bất nhẫn. “Anh ấy dường như không nghĩ vậy, và thật sự tớ cũng không nghĩ vậy. Cả hai chính xác là dành cho nhau”.

“Làm sao cậu có thể nói được như thế hả?”. Teri gào lên. “Cậu không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu có một phóng viên truyền hình đến phỏng vấn tớ ư? Tớ mà nói điều ngu ngốc nào đó sẽ khiến Bobby trở thành trò cười cho thế giới cờ vua thôi. Không, tớ sẽ không làm vậy đâu”.

“Nếu cậu rời bỏ anh ấy, cậu sẽ hối tiếc cả đời đấy”.

Đây không phải là điều Teri hỏi hạ lao xe đến để nghe. Cô cần lý lẽ của mình được chống lưng, cần sức mạnh để xua đuổi Bobby, một lần dứt khoát. “Cậu không giúp tớ gì cả”, Teri hét lên và chạy ào ra cửa. Khóc lóc hay câu kính cũng chẳng ích gì, Teri tự nhủ trên đường về nhà. Chiếc nhẫn phản chiếu ánh sáng, lấp lánh muôn màu, và đó là tất cả những gì cô có thể làm để không nhìn chăm chăm vào nó. Nếu không chú ý, cô đã lao xe lên lề đường. Đúng như cô lo sợ, chiếc limousine dài ngoẵng đậu hiên ngang trước khu nhà cô.

Ngay khi đậu xe vào khoảng trống dành cho mình, James đến bên mở cửa xe cho cô.

Teri trừng mắt nhìn anh chàng cao, gầy trơ xương và khịt khịt mũi rõ to.

“Cô không được khỏe hả, cô Teri?”, anh hỏi.

Bobby gửi James đến đón cô. Đây là cơ hội để cô tỏ rõ quan điểm. Cô nhờ anh chuyển lời lại cho Bobby. “Tôi không đi đâu”.

James lắc đầu, vẻ không bằng lòng.

“Bobby đang mong gặp cô”. Điều này dễ hiểu và ngầm hiểu là không ai bắt Bobby Polgar chờ đợi. Dù sao đi nữa, từ chối đến gặp anh ta cũng chẳng được gì. James sẽ quay lại gặp cô và lần sau Bobby sẽ cùng đi.

Hai tay vẫn vịn vô-lăng, Teri dựa đầu vào nó và bắt đầu hét lên inh ỏi. Thật tội nghiệp cho James. “Tôi gọi điện cho bác sĩ nhé?”, anh lo lắng hỏi.

“Không”, cô nức nở, đầu hàng. Nếu cô không đi gặp Bobby, thì chỉ khiến mọi chuyện tệ hơn mà thôi. Bobby sẽ tự mình đến nhà cô. Chắc chắn anh sẽ làm như thế. Trước đó, cả dãy nhà dài đã nhòm ngó, mọi người hỏi han và xì xầm bàn tán. Teri có thể đoán được mọi chuyện sẽ xảy ra như vậy. Dù rất muốn tránh đối đầu với Bobby, nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác.

“Tôi sẽ đi”, cô vùng vằng bảo.

“Va-li của cô đâu?”. James hỏi.

“Tôi chẳng có cái nào hết”. Nếu điều đó khiến James sững sờ, anh ta sẽ bật lộ ra trên nét mặt. Cô không cần phải có va-li vì cô sẽ không đi đâu với Bobby hết. Cô sẽ không kết hôn với Bobby Polgar, đơn giản là như thế.

Miễn cưỡng trèo ra khỏi xe, cô cầm xác tay lên và để James hộ tống đến bên chiếc limousine đen có cửa kính phủ màu. Anh mở cửa cho Teri, cô bò vào trong và bắt đầu hét lên inh ỏi.

Vì chiếc xe này dài như đường trượt bowling, cô không thể biết James đang làm gì, nhưng cô đoán anh đang gọi điện thoại ngay khi vừa lao ra khỏi bãi đậu xe. Cô có thể tưởng tượng anh ta đang nói gì với Bobby.

“Vững vàng lên”, Teri nói to khi cố trấn tĩnh mình. Vuốt mặt, cô nhận ra họ đang tiến thẳng ra sân bay Bremerton, Bobby chắc đã thuê riêng một máy bay phản lực. Người đàn ông này không chỉ là nhà vô địch cờ vua thế giới, số tiền mà anh ta có còn nhiều hơn ngân khố Hoa Kỳ. Anh ta bay đi khắp thế giới. Việc di chuyển qua lại giữa Luân Đôn nước Anh và Bremerton, Washington, đối với Bobby chỉ như đi chợ.

Ngay khi James rẽ vào phi trường nhỏ, Teri thấy chuyên cơ Learjet đang nằm chờ sẵn trên đường băng. Tim cô bắt đầu đập thình thịch. Cô cố gắng lau khô nước mắt nhưng điều đó trở nên vô nghĩa. Vì giờ đây một cơn mưa nước mắt lại dội xuống và cô không thể nào kìm lại được. Trước lúc James lái xe đến bên máy bay và mở cửa cho cô, Teri đã khóc bù lu bù loa cả lên. Bobby đang đợi cô bên trong máy bay, và ngay khi cô xuất hiện, anh khoát tay ra hiệu cho mọi người rời đi. Anh đứng ở ngưỡng cửa, hai tay giấu ra sau lưng.

Khóc nức nở, hai vai run lên, Teri trèo lên bậc thang và ngay khi vừa chạm tới bậc trên cùng, cô tháo chiếc nhẫn kim cương ra và đưa cho Bobby.

Bobby cẩn thận cất nó vào túi áo rồi nhấn nút bên trong máy bay, ngay lập tức cầu thang gấp lại và cửa máy bay cũng khép vào.

“Em sẽ không ở lại đây và em cũng sẽ không kết hôn với anh đâu”.

Đó, cô đã nói xong. Cô mạnh dạn nói thẳng.

Bobby phớt lờ tất cả. “Ngồi đi”. Anh chỉ vào chiếc ghế xoay bọc da trắng tinh. Anh đưa khăn giấy cho Teri, cô liền nhận lấy. Cô xì mũi và nghĩ âm thanh đó không khác gì tiếng thổi kèn. Cô không phải là một phụ nữ điệu đà dù là đang khóc.

“Sao em không chịu cưới anh?”, anh hỏi. Trông anh thật sự bối rối, như thể anh nghĩ mình đã làm sai điều gì.

“Anh không hiểu sao?”, cô hét lên. “Em không muốn yêu anh, nhưng lại yêu anh”.

“Anh biết”.

“Là lỗi của anh đó”, Teri vừa khóc, vừa nói.

“Có lẽ vậy” anh nói. “Anh đã hết sức cố gắng để khiến em yêu anh. Em vui tươi, khôn ngoan và xinh đẹp nữa”.

“Anh không nghĩ là em mập ư?”, cô hỏi anh.

“À... chút chút. Tuy nhiên, điều đó không quan trọng. Anh thích em vì chính con người em. Giờ chúng ta có thể cưới nhau được không?”.

“Bobby”, cô sực tỉnh. “Không. Em xin lỗi. Không được”.

Anh khẽ cau mày, rồi khuyu một chân, quỳ trước mặt cô. “Anh đã nói với em anh không giỏi trong chuyện tình cảm, không giỏi biểu lộ cảm xúc. Anh suy nghĩ rất nhiều, nhưng khi ở bên em, anh không muốn suy nghĩ điều gì cả, anh chỉ muốn cảm nhận và anh thích thế. Điều này chưa từng xảy ra trước đây bao giờ. Khi ở bên em, anh muốn làm... nhiều chuyện không đáng gì đến cờ vua hết”.

“Là những chuyện gì?”, cô hỏi, vẻ nghi ngờ. Ánh mắt anh quá chân thành, ngập tràn tình yêu đến nỗi cô không thể nhìn đi nơi khác. Anh hôn cô. Cô thích nụ hôn của Bobby vì nó hoàn toàn khác với những nụ hôn cô từng nhận. Với những người bạn trai cũ, luôn có sự thúc ép nóng bỏng. Nhưng Bobby hôn rất nhẹ nhàng và kéo dài, như thể nâng niu, nhấm nháp cô vậy. Cô khát khao đón nhận những đụng chạm từ anh. Những nụ hôn không vị kỷ khiến cô có cảm giác như mình chưa từng được hôn một lần nào trước đây. Thật mỉa mai, cô mới là người có nhiều kinh nghiệm trong quan hệ nam nữ, chứ không phải là Bobby.

Cô cần tập trung từng gam sức mạnh mình có để vùng vẫy thoát khỏi nụ hôn của anh.

“Giờ thì em sẽ cưới anh chứ?”, anh hỏi bằng vẻ ngây thơ như trẻ con, mắt anh lấp đầy vẻ khẩn khoản, van nài cô đồng ý.

Teri cố nuốt nước mắt và lắc đầu. Những điều anh chưa nghe về cô - rất nhiều - sẽ nhanh chóng thay đổi ý định của anh, và sớm muộn gì anh cũng sẽ phát hiện ra. “Anh không hiểu em đâu”.

Thay vì tranh cãi, môi anh lướt trên cổ Teri. Teri nghĩ cô sẽ tan chảy thành nước dưới chân anh mát. Cách duy nhất chắc chắn có thể chấm dứt chuyện này là khai sáng anh bằng sự thật về cô. “Em... em từng ngủ với nhiều người khác”.

“Ừ, anh biết. Từ giờ trở đi sẽ chỉ có duy nhất mình anh thôi”.

Cô chộp lấy hai vai anh và đẩy anh ra xa.

“Anh biết ư?”.

Anh gật đầu.

Cô nuốt nước bọt đánh ực và hỏi nhỏ, “mọi điều ư?”.

Một lần nữa anh lại gật đầu.

Nghĩ đến việc Bobby đã biết hết về những mối quan hệ ngu ngốc, ngớ ngẩn, điên rồ mà cô vướng vào trước đây khiến cô xấu hổ.

“Bằng cách nào?”. Mắt cô nhú lại.

“Anh có thể hôn em lần nữa không?”.

“Không. Trả lời câu hỏi của em đi”.

“Nếu anh trả lời, anh có thể hôn em không?”.

Cô thở dài và gật đầu. Cô không có sức mạnh hay quyết tâm nào từ chối anh cả.

Ý cô là anh có thể hôn cô sau khi trả lời, nhưng anh không chờ đợi. Anh đặt lên môi cô một nụ hôn dài, say đắm khiến tâm trí cô mềm nhũn ra.

“Được rồi”, cô nói, mắt vẫn nhắm khi anh buông cô ra. “Anh biết gì về em?”.

“Dwight Connell”. Cái gã khôn nạn vét sạch tiền trong tài khoản của cô. “Ray Hawkins”. Người mà cô phải tống cổ khỏi nhà nhờ sự giúp đỡ của Cảnh sát trưởng. “Carl Jackson”. Bạn trai đầu tiên của cô, giờ đang ở trong tù. “Randy...”.

“Được rồi, được rồi. Làm cách nào anh biết được tất cả những điều này chứ?”.

“Cũng đâu có gì khó”. Anh ngừng lại. “Nghề của anh là chơi cờ và của em là cắt tóc. Còn có những người mà nghề của họ là tìm hiểu và thu thập thông tin, và anh nhờ một trong số họ”.

“Ồ”. Cô không còn sức lực để cảm thấy bị xúc phạm nữa. Dù sao đi nữa, cô cũng định sẽ kể với anh tất cả những chuyện đó.

Anh lấy chiếc nhẫn ra khỏi túi và cầm tay cô. Chiếc nhẫn kim cương trôi tuột vào tay cô như thể nó được làm ra để dành cho cô vậy.

Cô không thể thôi nhìn Bobby chăm chăm khi anh nhấn cái nút lúc này. Cánh cửa mở ra và cầu thang lại đổ dốc xuống. Hai người đàn ông mặc đồng phục bước lên máy bay, James theo sau, đi ngang mặt Teri để vào trong buồng lái, họ đều cất tiếng chào cô hết sức lịch sự.

Chỉ mấy phút sau, máy bay đã chạy đến cuối đường băng. “Chúng ta đi đâu vậy?”, cô hỏi Bobby. Anh có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của cô. “Las Vegas”.

Teri im bật. Làm sao chuyện này xảy ra được chứ? Ba mươi phút trước cô còn quyết tâm từ chối gặp lại người đàn ông này. Mười phút trước, cô vẫn còn khăng khăng giữ nguyên ý định đó - và giờ bất thành linh cô lại bay đến Vegas để cưới Bobby Polgar, người cô chỉ mới gặp gỡ có mấy lần. Cô thậm chí còn chưa ngủ với anh, và cô sắp cưới anh.

“Em đã đồng ý với chuyện này chưa nhỉ?”, cô ngáp ngừng dò hỏi.

“Em muốn cưới anh và anh muốn cưới em”.

Hình như đối với anh đây là một sự thật không thể chối cãi được, vì vậy anh tiến thêm một bước nữa - và giờ họ đang trên đường đến Vegas.

“Em... em không mang đồ đạc gì theo hết”.

Bobby mỉm cười. “Em sẽ không cần quần áo đâu”.

Teri cười khúc khích, niềm hạnh phúc quá bất ngờ khiến cô muốn hát vang lên - và phải công nhận giọng cô hát nghe thật tệ. Mỗi khi cô cất giọng oanh vàng, lũ chó hàng xóm lại sủa nhặng xì hoà âm với cô. Dùng chiếc điện thoại đặc biệt mà Bobby đưa cho, cô gọi Rachel và nhờ cô ấy làm thay mình vài ngày rồi hứa sẽ giữ liên lạc. Khi đập ống nghe xuống, cô lập tức nghĩ đến một chuyện khác. “Em cũng không có bất kỳ loại thuốc tránh thai nào cả”.

Nụ cười trên môi Bobby chợt tắt ngấm, vẻ mặt anh tha thiết đến xiêu lòng. “Anh muốn em có thai”, anh thở thè. “Vì có hông rộng, em sẽ sinh con rất dễ dàng”.

Người đàn ông trước mặt cô vừa thốt ra những điều hết sức tự nhiên! “Được thôi. Vậy, anh có thể thay em trải qua các cơn co bóp dạ con khi sinh nhé”.

“Anh sẵn sàng chấp nhận nếu được như thế. Anh không nghĩ mình có thể chịu đựng nổi khi nhìn em đau đớn”.

Không ngạc nhiên khi tại sao cô lại yêu cái anh chàng này? “Được rồi, nhưng có một chuyện nhỏ này mà anh nên biết. Sẽ không có đứa con nào của em đủ thông minh để trở thành nhà vô địch cờ vua đâu đấy”.

Anh chấp nhận mà không cần tranh cãi gì với cô. “Tốt. Anh muốn con mình sống một cuộc sống bình thường hơn cuộc sống của bố nó”.

Gần ba giờ sau, khi đáp xuống Vegas, họ được dẫn vào chiếc limousine khác và chở đến Strip. Teri mở cửa mái ra và đứng dậy, thò đầu và đưa hai tay lên khỏi nóc xe, dùng hết sức hét to vào đám đông. “Tôi sắp kết hôn rồi!” cô hét và vẫy tay điên cuồng, khoe ra chiếc nhẫn kim cương.

Một vị mục sư đang đợi họ trong gian sảnh lớn của khách sạn kết hợp sòng bài sang trọng vào loại bậc nhất. Căn phòng ngập trong sắc trắng của hoa tươi. Mọi thứ đã sẵn sàng. Tất cả những gì Teri phải làm là ký tên vào giấy tờ và trình chứng minh thư.

Rồi cô và Bobby trao nhau lời thề nguyện ước. James là người làm chứng. Hai phút sau khi buổi lễ được tiến hành xong, mọi người rút lui để hai người lại riêng tư với nhau. Bobby hôn Teri. “Giờ anh có thể ngủ với em được không?”, anh hỏi.

Anh quá chân thành, quá đáng yêu. Cô gật đầu. “Rất vui lòng”. Bobby dẫn cô vào phòng ngủ, trông có vẻ ngượng ngập, e dè đôi chút. Anh tắt đèn.

Bỗng nhiên, Teri thấy hồi hộp. Cô sẽ thành trò hề trên giường mất thôi. Một trong số những gã bạn trai cũ khốn kiếp đã từng nói, cô quá sành sỏi trong chuyện ái ân. Cô không vui với quá khứ của mình, cô cũng chẳng thấy xấu hổ. Nhưng rồi giờ đây cô ước giá như mình có thể từ bỏ mọi thứ trên đời để trở thành một cô gái trinh nguyên trước chồng.

Dù là nỗi sợ hãi hay điều hối tiếc gì cũng đều tan biến đi ngay cái giây phút Bobby ôm cô trong vòng tay.

Anh rất nhẹ nhàng, như cô đã biết từ trước, và tế nhị, âu yếm. Đối với cô, nó không khác gì lần đầu tiên, bởi cách xử sự của anh khiến cô có cảm giác ấy. Nằm trong vòng tay anh, cô lặng lẽ khóc. Anh hôn những giọt nước mắt đó và khám phá dọc cơ thể cô bằng tay và bằng môi mình giữa những cái hôn ngọt ngào và tinh tế nhất.

“Em yêu anh”, cô thì thầm.

“Em nghĩ là anh đã làm em mang thai hả?”, anh hỏi.

Teri suy ngẫm về câu hỏi của anh. “Em không chắc. Có lẽ chúng ta nên thử lại lần nữa”.

Bobby cười phá lên và cô nghĩ cô chưa bao giờ nghe anh cười hạnh phúc thế này. Điều đó khiến cô hồi hộp, vì biết rằng mình có khả năng làm anh hài lòng.

Vài giờ sau, cô giật mình tỉnh giấc, thấy Bobby nằm nghiêng một bên, dùng khuỷu tay nâng đầu mình lên, và cứ như thế nhìn ngắm cô không chớp mắt. Dùng ngón tay trỏ, anh vẽ nhẹ theo đường chân mày của cô. Teri ngẩng lên, mỉm cười với anh.

“Chúng ta có thể... nữa không?”, anh ngại ngùng hỏi.

Cô cười ngoác miệng, choàng hai tay qua cổ anh để anh biết rằng cô hoàn toàn không phản đối.

Họ ngủ thiếp đi khi trời đã vào khuya, chỉ bị đánh thức khi James gõ cửa, báo rằng Bobby cần xuống dưới lầu.

Nghe tiếng ồn, Bobby tuột khỏi giường, liếc nhìn đồng hồ và gấp gấp tìm kiếm quần dài. “Anh trễ giờ mất rồi”.

“Sáng nay anh có trận đấu hả?”. Vì e lệ, Teri kéo chăn lên che ngang cặp ngực trần. Rồi cô bỏ xuống. Chẳng có lý do gì để mắc cỡ với Bobby cả. Chồng cô đã dành nhiều thời gian nựng nịu, vuốt ve và hôn ngực cô suốt cả đêm qua.

“Anh có giải đấu ở đây”. Anh mặc quần dài vào và sục sạo xung quanh để tìm giày và tất.

“Vào sáng nay ư?”.

“Ừ. Lúc chín giờ”. Anh tìm thấy áo và gài nút một cách vội vã, khiến nó không được thẳng thớm cho lắm. Cô bò sang mép giường bên kia và gài lại cho anh. “Anh không muốn đi chút nào. Anh xin lỗi”, anh bảo cô.

“Em cũng vậy. Thời khắc ân ái yêu thích của em là vào buổi sáng”.

Mắt anh mở to ra. “Em ở yên đây”, anh nói, giọng khàn đặc. Anh hắng giọng và nói tiếp. “Anh sẽ quay lại. Nhanh thôi”.

“Nhưng...”.

Anh chỉ vào cô và chỉ vào giường, lấp bắp, “Ngoan nào. Gọi bữa sáng đi, rồi... rồi tắm rửa, nhưng... đừng ra khỏi phòng”.

“Em sẽ không bỏ đi đâu”, cô hứa. “Trận đấu có được trực tiếp trên tivi không?”.

“Ừ có”. Anh hít thở một hơi thật sâu.

“Lại đây với em”, cô nói, quỳ xuống chân giường.

James gõ cửa hồi thúc nhưng Bobby mặc kệ, tiến về phía vợ. Vòng hai tay qua cổ chồng mình, cô đặt lên môi anh một nụ hôn nồng nàn, nụ hôn giống như một sự bảo đảm rằng anh sẽ trở lại.

Bobby thở nhẹ, và đi lùi ra khỏi phòng.

Teri gọi cà phê. Họ mang đến khi cô vừa tắm xong. Cô tìm thấy chiếc điều khiển tivi và bấm qua nhiều kênh, đến khi tìm thấy kênh đang phát sóng trực tiếp trận đấu cờ vua. Bình luận viên đang nói về Bobby, và Teri ngồi thẳng lưng trên giường, nhấp nhấp cà phê và lắng nghe những cột mốc nổi bật trong sự nghiệp lừng lẫy của chồng mình. Chồng - ồ, từ đó nghe mới tuyệt làm sao.

Cô chăm chú nhìn khi Bobby đối mặt với địch thủ, một tay cờ nổi tiếng người Nga, theo như lời bình luận viên. Teri chưa bao giờ nghe đến tên anh ta nhưng điều đó cũng không quan trọng.

Chỉ sau hai mươi nước, ván đấu đã kết thúc. Khán giả vỡ òa trong những tràng vỗ tay. Khi Bobby đứng dậy để rời đi, bình luận viên của trận đấu tìm cách phỏng vấn anh. Lắc đầu, Bobby bước đi thẳng. Anh chỉ đơn giản ào nhanh ra khỏi phòng. Năm phút sau, Teri nghe tiếng cánh cửa căn phòng của mình đang ở mở ra.

Bobby đã cởi áo ra xong ngay khi vào đến phòng ngủ. Anh đứng ở cuối giường, mắt anh lấp lánh niềm vui, và tràn ngập hơi ấm khi mỉm với cô. Cô lặp lại lời bình luận viên mới vừa nói “Bobby Polgar vừa lập nên lịch sử cờ vua”.

“Anh vội quá”.

Teri dang rộng vòng tay. “Còn bao lâu nữa là đến ván đấu kế tiếp?”.

“Một tiếng nữa”, anh nói, khẽ cau mày.

“Thế cũng đủ rồi”, cô trấn an Bobby.

Nụ cười lại nở bừng trên gương mặt anh.

Bobby Polgarl, chồng của Teri Miller Polger, tiếp tục làm nên lịch sử cờ vua suốt tuần đó. Không một lời giải thích, anh biến mất ngay khi kết thúc mỗi ván đấu và đến muộn vài lần. Từ chối tất cả các cuộc phỏng vấn, anh càng thu hẹp mình và ẩn dật hơn so với ngày anh mới bước vào vũ đài cờ vua thế giới. Nhiều tin đồn bắt đầu lan truyền với tốc độ chóng mặt.

Teri không rời khỏi căn hộ này suốt năm ngày trời. Cô có mọi thứ mình muốn chỉ cần đưa tay ra hiệu. Thật ra, cô có hơn những gì mình từng mơ ước trong đời.